

Juliette Cross

Don't Hex and Drive

De Stay a Spell-serie, deel 2

1

~ISADORA~

Toen het gebeurde, dacht ik aan paarse tuinviooltjes.

Ik fietste gewoon door het smalle straatje parallel aan Magazine Street, terwijl ik dagdroomde over dit bijzondere, kleine bloemetje. De zon was net onder, mijn favoriete moment van de dag om dingen te overpeinzen. Ik was een diepe overpeinzer. Geen diepe denker, want dan zou ik mijmeren over diepzinnige, wereldschokkende dingen. Nee, ik dacht vooral aan planten en bloemen. En honden. Soms katten. Of aan hoe we onze voorraadkast in Mystic Maybelle's efficiënter konden indelen. Maar meestal aan bloemen.

Wist je dat je van tuinviooltjes, vooral als ik er wat van mijn bijzondere magie aan toevoeg, thee kunt brouwen die huiduitslag geneest, koorts verlaagt en zelfs helpt tegen hoge bloeddruk? Tuinviooltjes! Verbijsterend, toch?

Tia plaagde me graag – irriteerde me – door te zeggen dat tuinviooltjes ook heel effectief zijn in liefdesdrankjes. De oude Grieken gebruikten tuinviooltjes voor hun liefdesdrankjes en gaven ze de bijnaam 'hartenlust'.

'Misschien kun je een portie maken en de ware vinden,' had ze vanmiddag met een brutale grijns bij haar thuis gezegd.

Ik had met mijn ogen gerold en een hand opgestoken ter afscheid terwijl ik haar deur uit liep, de kostbare bloemen als een pasgeboren baby in mijn armen. De tuinviooltjes in deze pot kwamen uit de Meteora-regio van Griekenland, waar ze eeuwenlang in het wild vrij hebben kunnen groeien. Iedere heks, vooral Geleiders zoals ik en Tia, weet dat Moeder Aarde en niet de mens de krachtigste planten kweekt.

‘We zijn bijna thuis, mijn engeltjes,’ fluisterde ik tegen het mandje dat aan mijn stuur was bevestigd.

Ja, ik praatte tegen mijn planten. Onderzoek heeft aangetoond dat ze goed gedijen op spraak en zang van mensen. Googel het maar.

Oké, jij je zin. Ik vond het gewoon leuk om tegen ze te praten. Planten en dieren veroordelen je nooit. Niet om hoe je eruitziet, om wat je wel of niet draagt, wat je wel of niet zegt, wat je wel of niet gelooft en zelfs niet dat je liever de fiets pakt dan de auto.

Dus daar dacht ik aan toen mijn wereld op zijn kop kwam te staan. Letterlijk.

Ik hoorde hem niet eens tot het te laat was. Een fractie van een seconde voordat ik werd aangereden, registreerde ik het plotselinge piepen van banden en het licht van de koplampen. De klap tegen mijn achterband was zo hard dat ik, mijn favoriete handtas en mijn pot tuinviooltjes de lucht in vlogen. Ik schrok zo dat ik mijn val niet eens kon opvangen met telekinese, want helaas kon ik dat soort magie niet gebruiken zonder mezelf erop voor te bereiden. Hoe hard had die idioot wel niet gereden?

Mijn ledematen tuimelden over elkaar heen terwijl ik de grond raakte en mijn enkel verzwikte pijnlijk door de val. ‘Au!’

Op hetzelfde moment hoorde ik het aardewerk barsten, wat me nog meer pijn deed. De koplampen van de auto van die eikel schenen op de hartverscheurende aanblik van de slappe tuinviooltjes. De terracotta pot lag in stukken, de aarde was ontsnapt en de wortels lagen bloot, alsof hier zojuist een gruwelijke moord was gepleegd.

‘Neeee!’

Een windvlaag, vervolgens: ‘Hé *Bhagwan*! Ben je gewond?’

Drie seconden nadat hij me had aangereden, pakte de man met zijn grote hand mijn schouder vast. Nee, geen man. In elk geval geen mens. Alleen iets bovennatuurlijks kon zo snel bewegen. En had zoveel kracht. Zijn aanraking kwam als bijna net zo’n klap als de auto en sloeg de lucht uit mijn longen.

Nog voor ik hem goed en wel kon zien, zweefde hij al naast mijn voeten. Ik had mijn knie gebogen en hield mijn enkel vast. Hij tilde mijn voet voorzichtig op en deed mijn instapper uit. Zijn lange zwarte haar golfde over zijn helderwitte overhemd en viel tot ver over

zijn schouders. Ik probeerde naar zijn gezicht te kijken, maar dat was verborgen onder die waterval aan haar. Toen werd ik afgeleid door zijn gebruinde handen. Lange vingers streken lichtjes over mijn enkel.

‘Ben je een dokter?’ Ik huiverde en probeerde mijn voet terug te trekken. Ten eerste omdat het pijn deed. En ten tweede omdat ik het niet fijn vond als vreemden me aanraakten. Ik liet maar weinig mensen dichtbij komen, zelfs vrienden hield ik op afstand. ‘Weet je wel wat je doet?’

Hij negeerde mijn vragen en hield mijn voet stevig vast. ‘Probeer je tenen te strekken.’

Ik ergerde me aan hem, maar toch strekte ik mijn tenen en beet op mijn lip om een kreet te onderdrukken.

‘Niet gebroken dus.’ Hij schoof mijn instapper weer aan mijn voet, zijn vingers gleden over de zere plek voordat hij me zachtjes kneep.

Ik trok mijn voet terug uit zijn handen en zei zo kalm mogelijk: ‘Je bent geen dokter.’

Toen hij me eindelijk aankeek, verbaasde zijn uitzonderlijke schoonheid me niet. Zijn lange wimpers omlijstten zijn whisky-bruine ogen, zijn perfecte brede kaaklijn en uitstekende jukbeenderen waren belachelijk symmetrisch. Typisch. Wat had ik dan verwacht bij een vampier? En dan ook nog eens een oude. Zijn magie trilde in de lucht, met een zweem van macht en controle en de eigenschap van zijn soort waaraan ik het meest een hekel had: verleiding. Ze droegen haar als een jas en liepen ermee te koop als trotse pauwen. Zo irritant. Maar deze vampier? Zijn aura van magie paste hem als een tweede huid. Alsof zijn magie helemaal geen eigenschap was, maar een natuurlijk geboorterecht.

Wacht. Hij was niet helemaal perfect. Het schemerde, waardoor ik het eerst niet had opgemerkt, maar zijn linkerwenkbrauw werd doorsneden door een dun wit litteken dat in zijn haarlijn verdween. Dus hij gebruikte zijn glamour niet om oneffenheden weg te poetsen. Interessant.

Zijn bezorgde uitdrukking veranderde en er ontstond een grijnzend lachje rond zijn mond. Zo’n arrogante grijns, van mannen die

denken dat ze met hun charmes uit een benarde situatie kunnen ontsnappen. Nou, daar kwam dus mooi niets van in.

‘Ik dacht dat vampiers een bovenmenselijk gezichtsvermogen hadden, om bijvoorbeeld te voorkomen dat je een onschuldige weggebruiker aanrijdt?’

Zijn neusvleugels zetten uit toen hij diep inademde en in zijn ogen glom iets van herkenning. Zijn charmante glimlach verslapte en zijn gezichtsuitdrukking veranderde in... geamuseerde interesse? ‘Ik dacht dat heksen telekinetische krachten hadden, om bijvoorbeeld te voorkomen dat ze aangereiden worden?’

Even was ik helemaal afgeleid door het zachte, diepe timbre van zijn stem en zijn subtiële accent. Indiaas, zeker weten, maar ook nog iets anders. De langzame manier waarop hij elk woord nadrukkelijk uitsprak deed me denken aan een Russische professor die ik op de universiteit had, wiens accent tegelijkertijd sterk en zacht was, vergelijkbaar met dat van deze vampier: stroperig en zangerig, met een zweem van controle. Ongedwongen dominantie. Als er tenminste zoiets bestaat.

Zijn blik gleed langs mijn lichaam, naar mijn bosgroene bohorok en marineblauwe topje. ‘En waarom fiets je ’s avonds in zulke donkere kleren rond, mevrouw Heks?’

Dit was niet te geloven! Hij gaf mij de schuld dat hij mij met zijn stomme auto aangereiden had? Normaal gesproken droeg ik heus wel reflecterende en felgekleurde kleding als ik ’s avonds de fiets pakte, maar ik was per ongeluk na mijn lunchafspraak met Tia blijven plakken. De lunch veranderde in een kopje thee, we raakten in een verhitte discussie over nachtbloeiende geneeskrachtige planten en ik was te laat vertrokken. Maar dat hoefde deze domme vámpier allemaal niet te weten.

‘Kom, laat me je overeind helpen.’ Hij leunde voorover en greep mijn onderarm vast, die ik snel terugtrok.

‘Nee, dank je. Het gaat prima.’

Hij ging weer rechtop staan en hief zijn handpalmen in een afwerend gebaar, waarbij zijn donkere ogen zilver glinsterden. Die stomme, nerveuze vampiers. Die reden maar zo snel als het licht rond. Alsof de hele wereld van hen was.

Ik negeerde hem, pakte mijn canvas handtas en hing hem om mijn nek, zodat hij voor mijn borst bungelde. Met mijn handpalmen op het asfalt duwde ik mezelf omhoog. Door de val waren mijn handpalmen geschaafd.

‘Laat me je...’

‘Nee,’ snauwde ik en ik ontweek zijn blik toen er een gefrustreerd geluid uit zijn keel ontsnapte.

Ik slaagde erin zelf op te staan – onhandig, maar zonder hulp. Toen ik een stap naar voren deed, schoot er een scherpe pijn door me heen. Mijn been begaf het, maar voordat ik opnieuw op de stoep kon vallen, sloeg de vampier een arm om mijn middel om me op te vangen.

‘Kun je me loslaten, alsjeblieft?’ Ik wurmde me los en sloeg naar zijn hand om me uit zijn greep te bevrijden.

Hij liet me los. ‘Zeg,’ zei hij, terwijl hij zijn best leek te doen kalm te blijven, ‘ik probeer je alleen maar te helpen.’

‘Waar is mijn telefoon?’ mompelde ik, terwijl ik in mijn tas zocht en mijn gewicht verplaatste naar mijn ongedeerde been. Ik wilde Jules bellen om me te komen halen. ‘Verdomme, waar is hij?’

De vampier liep weg, boog zich over de stoep en kwam toen terug. Op zijn uitgestrekte handpalm lag mijn telefoon. Het scherm was volledig gebarsten en op de een of andere manier bevroren op de weer-app.

‘O, fan-tás-tisch!’ Ik griste mijn mobiel van zijn hand en tikte op het scherm, hoewel ik wist dat het toch niets zou uithalen.

‘Het spijt me echt heel erg. Mag ik je op z’n minst naar huis brengen? Ik zal je fiets laten repareren en betalen voor je telefoon. Ik beloof het.’

Ik staarde hem aan alsof hij zijn verstand had verloren. ‘Ik stap niet bij jou in de auto. Ben je gek of zo? En ja, je gaat inderdaad de reparatiekosten van mijn fiets betalen.’ Ik stopte het nutteloze mobieltje in mijn handtas. ‘Maar ik heb een telefoonverzekering.’

Hij zette zijn handen op zijn heupen en keek de straat in, zijn hagelwitte overhemd dat strak over zijn brede borstkas spande leek op te gloeien in het licht van de straatlantaarn. ‘Je woont vast niet ver hiervandaan. Laat me je een lift naar huis geven.’

‘Nadat ik getuige ben geweest van je uitstekende rijvaardigheid? Eh, nee, dank je. En ik ken je niet. Ik stap niet bij vreemden in de auto.’

Vooraf niet nu er de laatste tijd studenten vermist raakten. Ik keek wel uit. Plotseling realiseerde ik me dat ik hem nog nooit eerder in de buurt had gezien en ik keek hem met hernieuwde argwaan aan. ‘Wie ben jij eigenlijk?’

Hij richtte zijn aandacht weer op mij en keek toen fronsend naar de grond voor mijn voeten, terwijl ik mijn evenwicht probeerde te bewaren. ‘Mijn naam is Devraj Kumar.’

‘Ik heb je hier nog nooit gezien.’

‘Ik ben hier net aangekomen. Ik ben een vriend van Ruben Dubois. Die ken je vast wel.’

Ruben Dubois? De leider van de vampiers in New Orleans?

Ja, natuurlijk kende ik hem. ‘Je kent Ruben?’

Hij haalde zijn mobieltje uit zijn achterzak, toetste een nummer in en hield de telefoon tegen zijn oor. Binnen drie seconden zei hij: ‘Ja, er is iets gebeurd.’ Zijn donkere ogen keken naar mij. ‘Een ongeluk, eigenlijk. Mijn schuld. Ik heb een fietsende heks aangereden.’ Hij draaide zich van me af zodat ik zijn gezicht niet kon zien. ‘Hou je kop, man. Nee, ze is in orde. Nou ja, behalve haar enkel dan. Kun je haar alsjeblieft verzekeren dat ik haar niet zal ontvoeren of vermoorden, zodat ze me haar een lift naar huis laat geven?’ Hij draaide zich om en gaf me de telefoon met een erg nijldige blik.

Waarschijnlijk had Ruben hem op zijn kop gegeven. En terecht. Tevreden nam ik de telefoon aan. ‘Hé Ruben. Met Isadora.’

‘Isadora,’ herhaalde de vampierleider met zijn altijd rustige stem. Maar toen slaakte hij een zucht. ‘Gaaf het?’

‘Prima. Alleen mijn enkel doet zeer.’

‘Ik ben blij dat je voorzichtig bent en niet zomaar bij hem in de auto bent gestapt.’ Ruben wist niet hoe erg mijn autofobie was. Ik zou nooit zomaar bij iemand in de auto stappen. ‘Maar Devraj is een van mijn oudste en beste vrienden. Je kunt hem je gerust een lift naar huis laten geven. Het is laat, Jules maakt zich vast zorgen.’

Daar had hij gelijk in. Jules maakte zich inderdaad vast zorgen,

of een van mijn andere zussen, wie er nu ook thuis was. Ik keek naar de vampier voor me; hij keek onschuldig en berouwvol, met zijn handen in zijn zakken.

Ruben kende onze familie goed, aangezien hij en Jules nauw samenwerkten als leiders in de bovennatuurlijke wereld. Hij was een goede vriend van ons, dus als hij zei dat Devraj te vertrouwen was, dan was dat ook zo.

‘Als jij het zegt, Ruben.’

‘Dat doe ik. Laat hem je helpen. Ik weet zeker dat hij al gebukt gaat onder een knagend schuldgevoel. Laat hem je veilig thuisbrengen.’

‘Oké. Zal ik doen.’

‘Kan ik hem nog even spreken?’

‘Natuurlijk.’ Ik gaf de telefoon terug.

Devraj nam hem aan en luisterde naar wat Ruben te zeggen had. Hij richtte zijn blik op mij en slaakte de diepste zucht die ik ooit gehoord had. ‘Zal ik doen,’ zei hij voordat hij ophing en zijn telefoon in zijn achterzak stopte. ‘Klaar om te gaan?’

Ik knikte en keek naar zijn intimiderende auto. Een van die supersnelle, chique auto’s die me plaatsvervangende schaamte bezorgden.

‘Oké.’ Toen tilde hij me op: één arm onder mijn knieën, de andere onder op mijn rug.

‘Wacht! Wat doe je? Zet me neer!’

‘Ik zet je in de auto, zodat je jezelf niet nog meer schade berokkent.’

‘Dit vind ik niet leuk,’ mompelde ik, terwijl ik mijn geschaafde handpalmen tegen zijn witte overhemd drukte en ze vervolgens direct weer terugtrok omdat ik er waarschijnlijk vlekken op zou maken. Wat hij ook droeg, het was duur. ‘Zet me alsjeblíeft neer.’

‘Zal ik doen. In de auto, Isadora... Wat is je achternaam?’

‘Savoie,’ mompelde ik, knarsetandend, zenuwachtig om meerdere redenen.

‘Je hebt je enkel verzwikt en je kunt niet lopen. En al helemaal niet fietsen.’ Hij keek naar mijn fiets, die op straat lag; het achterwiel scheef, de spaken gebroken. Vervolgens richtte hij zijn iets berouw-

voller blik op mij en liep naar voren. 'Ik haal je fiets later op.' Hij liep om zijn glanzende auto heen, de motor spinde nog steeds omdat hij die niet had uitgezet. 'Je woont niet ver, toch?'

Zijn stem trilde door in mijn lichaam. Ik had mijn armen om mijn borst geslagen en probeerde hem zo weinig mogelijk aan te raken, maar door de trilling van zijn diepe timbre tegen mijn ribbenkast realiseerde ik me hoe dicht bij elkaar we waren. En door zijn geur. Een soort chique eau de cologne. Het rook duur en ik voelde me er ongemakkelijk bij. Ik was helemaal klaar met deze vampier, met zijn mooie auto, kleren en eau de cologne.

'Nee, niet ver,' mompelde ik voordat ik er nadrukkelijk aan toevoegde: 'Ik ga niet weg zonder mijn tuinviooltjes.'

Hij negeerde me en zette me voorzichtig neer naast zijn auto, waarna hij het portier opendeed. Voordat hij me weer op kon tillen en op de passagiersstoel kon zetten, sloeg ik het portier weer dicht – zijn vingers zaten er bijna tussen. Door de flits van zilver in zijn donkere ogen wist ik dat ik zijn aandacht had.

Ik leunde achterover tegen het gesloten portier. 'Niet. Zonder. Mijn. Tuinviooltjes.'

Hij zette zijn handen laag op zijn heupen, waardoor ik me realiseerde hoe lang hij was. Zoals de meeste vampiers was hij slank, maar hij was langer. Gespierder. En hij had een atletische lichaamsbouw, terwijl de meeste vampiers een lichaamsbouw hadden om lekker lui mee op de bank te hangen. Hij leek daarentegen in zijn vrije tijd wolkenkrabbers te beklimmen en in meren te zwemmen. Met vampiers wist je het nooit. Van alle bovennatuurlijken waren zij het meest over de top. Opzichtig, arrogant. Behalve Ruben, eigenlijk. Hij was wel aardig. Maar met de rest had ik weinig op.

Devraj keek naar mijn pot viooltjes, die voor zijn auto in scherven op straat lag. 'En hoe moet ik die meenemen?'

Ik leunde tegen het portier en zocht in mijn tas tussen ontsmettingsmiddel, mueslireep, ducttape en mijn EHBO-kit, die ik straks nodig zou hebben. Aha! Op de bodem lag een van mijn boodschappentassen, die ik tevoorschijn haalde en aan hem overhandigde. 'Doe de viooltjes alsjeblieft héél voorzichtig in deze tas. Als de wortels knakken, verwelken ze en gaan ze dood, zelfs als ik ze straks in een

nieuwe pot zet. Tuinviooltjes zijn erg kwetsbaar. Ik zou er kapot van zijn,' zei ik in één ademteug.

Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Misschien kwam ik een beetje dramatisch over, maar dit hele vreemde incident had me, nou ja, zenuwachtig gemaakt. Zodra ik eenmaal gekalmeerd was, kon ik mijn enkel genezen – dat zou allemaal goedkomen, maar mijn kostbare tuinviooltjes, die ik helemaal uit Griekenland had geïmporteerd, zouden kunnen sterven door het roekeloze rijgedrag van deze vampier.

Met mijn blik op mijn viooltjes zette ik me van het portier af en hinkelde naar de voorkant van de auto. 'Laat maar. Ik doe het liever zelf.'

'Wacht, wacht, wacht.' Hij hield me tegen met een stevige maar zachte greep om mijn pols en trok de boodschappentas uit mijn hand. 'Ik doe het wel. Jij blijft hier.'

Geen spoor van ergernis in zijn stem. Deze vampier was niet snel van zijn stuk te brengen, dat moest ik hem nageven. Hij ging vrij voorzichtig met me om, terwijl ik niet bepaald vriendelijk was. Hopelijk zou hij mijn tuinviooltjes ook zo behandelen.

Ik beet op mijn lip en keek gespannen toe hoe hij voorzichtig de aardewerken scherven oppakte en in iemands vuilnisbak op de stoep gooide. Daarna schepte hij met zijn grote handen de aarde en de wortels op – de hele plant paste precies in zijn handpalmen – en plaatste hem onder in de zak.

'Pak ze niet bij...' Ik deed er midden in mijn zin het zwijgen toe, omdat hij niet, zoals ik had verwacht, de tas als een zak aardappelen omhoog had getrokken. In plaats daarvan ondersteunde hij met zijn handen de onderkant en liep hij voorzichtig naar de kofferbak. Hij bleef me aankijken terwijl hij me passeerde en fronste een van zijn donkere wenkbrauwen.

Vooruit dan. Ik schraapte mijn keel, opende de deur en hupte naar binnen. Terwijl ik mijn veiligheidsgordel omdeed, keek ik naar het dashboard dat aan een ruimteschip deed denken. Deze auto had meer fancy meterstanden en computergestuurde dingen dan ik ooit had gezien. Maar dit was natuurlijk ook een veel duurdere auto dan de Jeep Cherokee en de Honda sedan van Jules of Evie, de twee

vrouwen die ik genoeg vertrouwde om me naar de stad te rijden als ik iets nodig had wat niet in de buurt was.

Ik ademde diep in en uit en vertelde mezelf dat het maar een paar straten naar mijn huis was. In die korte rit zou hij vast niet weer een ongeluk veroorzaken.

Om die angst naar de achtergrond te verdrijven, rommelde ik wat in mijn tas en haalde mijn EHBO-doos tevoorschijn. Nadat hij mijn fiets veilig op de stoep had gelegd, stapte hij in en nam hij plaats op de bestuurdersstoel.

‘Waar moet ik heen?’ Hij keek naar mijn schoot, waar ik mijn tube zelfgemaakte antiseptica, antibacteriële doekjes en pleisters had uitgestald.

‘Aan het einde van de straat de eerste rechts. Ik was bijna thuis voordat je besloot me aan te rijden.’ Ik depde een doekje op de schrammen op mijn handpalmen, veegde het weinige bloed weg en verwijderde vuil.

‘Je gelooft het misschien niet, maar het was niet mijn bedoeling om vandaag een heks aan te rijden.’ Hij zette de versnellingspook in de eerste versnelling en trok op. ‘Dat stond voor morgen op de agenda.’

Ik hield op waar ik mee bezig was en keek naar hem. Hij had zijn blik naar voren gericht, maar om zijn mond speelde een geniepig lachje.

‘Nou.’ Ik verfrommelde de doekjes en stopte ze in een afsluitbaar plastic zakje, zodat ik ze later weg kon gooien. ‘Ik ben heel blij dat je door mij dat taakje niet meer hoeft te doen. Er is niets fijner dan iets eerder dan gepland van je to-dolijst afstrepen.’

‘Mm-hm. Maar helaas stond er een bruinharige heks op mijn to-dolijst, geen blonde.’ Zijn blik gleed van mijn kruin naar beneden en bleef even in de buurt van mijn schouders hangen, totdat hij zijn aandacht weer op de weg richtte.

‘Heb je soms iets tegen blondjes?’ Ik zette me schrap voor een domblondjegrap of iets anders beledigends. Zijn zwoele antwoord verraste me.

‘Helemaal niet, schat. Ik hou van alle vrouwen.’ Zijn blik streelde mijn gezicht, het zilver in zijn ogen stak glinsterend af tegen het

donkere interieur van zijn auto. 'Ik discrimineer niet.'

Schat? Houden van? Waar had hij het over? Wacht. Was hij met me aan het flirten? Hoe durfde hij!

'Even voor de duidelijkheid.' Een geschokte lach schoot uit mijn keel. 'Je rijdt veel te snel over een onbekende weg, rijdt iemand met je Porsche aan waardoor ze de lucht in vliegt en haar enkel bezeert, breekt haar dure, geïmporteerde plant en besluit dan met haar te flirten?'

Hij mompelde een vloek in een andere taal, maar sprak daarna weer net zo zijdezacht en sensueel als voorheen. 'Ten eerste, schat, is dit geen Porsche. Dit is een Diablo GT Lamborghini, een van de mooiste Italiaanse auto's die er bestaan.' Dom meisje, zei zijn meewarige glimlach. 'Ten tweede, waarom denk je zo zeker te weten dat ik deze weg niet ken? Ik zou net zo goed hier om de hoek kunnen wonen.'

Hij kon maar beter snel ophouden met die gladde praatjes, want op mij misten ze hun uitwerking. 'Rechtsaf.'

Hij schakelde terug en remde af in de bocht.

'Je zei zelf dat je net in de stad aangekomen was,' beet ik beschuldigend terug. 'En iedereen in deze buurt weet dat hij niet met een Lamborghini-duivel als een razende over deze weg moet rijden.'

'Diablo.'

'Diablo. Duivel. Eén pot nat.' Ik klapte mijn verbanddoos dicht en schoof hem in mijn tas, terwijl ik lief naar hem glimlachte. 'Een passende naam, wel.' Toen wees ik. 'Stop hier. Dit is mijn huis.'

Hij parkeerde langs de stoep en staarde naar onze twee verdiepingen tellende bungalow. Zijn blik dwaalde met grote interesse naar de oprit. Iets té geïnteresseerd, eigenlijk.

'Is er iets?' vroeg ik, terwijl ik het portier opende.

Hij ontwaakte uit zijn roes. 'Nee hoor.' Hij wierp me een stralende glimlach toe en vloog toen in vampiersnelheid naar mijn kant van de auto, nog voor ik volledig rechtstond.

'Het lukt me wel,' protesteerde ik, terwijl ik weg probeerde te strompelen.

Hij negeerde me weer en nam me opnieuw in zijn armen. Ik wilde protesteren, maar eerlijk gezegd was mijn enkel al twee keer

zo groot als normaal en gezwollen en het zou te veel pijn doen als ik het in mijn eentje zou proberen. Ik mocht dan koppig zijn, maar ik was niet dom. Toch maakte het me kwaad dat ik afhankelijk was van de vent die mijn blessure had veroorzaakt.

Met een nadrukkelijke zwiep van magie, het bekende tintelende gevoel dat door mijn aderen schoot, opende ik het smeedijzeren hek aan de voorkant van het huis. Hij keek op me neer, vriendelijk en glimlachend, alsof hij elke dag vrouwen met zijn auto aanreed en ze voor de lol in zijn armen droeg. Ik probeerde niet onder de indruk te zijn van zijn kracht: hij droeg me in zijn sterke armen alsof ik niets woog. Maar alle vampiers waren natuurlijk uitzonderlijk sterk, dus dat was niets bijzonders.

Hoewel ik niet de vollere rondingen had van mijn zussen, was ik wel de langste. Ik hield van mijn lengte. Ik vond het fijn dat ik de meeste mannen recht in de ogen kon kijken. Of zelfs op hen neer kon kijken. Maar deze niet. Door zijn sterke lichaamsbouw en enorme kracht voelde ik me vreemd genoeg kwetsbaar. Dat was ik niet gewend en ik vond het niet fijn.

Zodra we de trap naar de veranda bereikten, zwaaide de zware voordeur al open. ‘Nou, dit is interessant,’ zei mijn zus Violet, terwijl ze met één hand de deur vasthield. Een rode dropveter hing uit haar mond. ‘Wat heb je uitgespookt?’

‘Wat heb ik uitgespookt?!’

‘Het spijt me je te moeten vertellen,’ onderbrak de vampier ons soepeltjes, terwijl hij me het huis in droeg, ‘dat ik je zus op haar fiets heb aangereden.’

Violet hapte naar adem. ‘Ik wist dat dit zou gebeuren.’

‘Bedankt voor je medeleven, Violet.’

Ze haalde haar schouders op en liep voor ons uit naar de woonkamer. ‘Je mankeert niets.’

Ik tilde mijn been op om haar mijn gezwollen enkel te laten zien, die nu ongeveer drie keer zo groot was als normaal, en antwoordde: ‘Nee, het gaat helemaal prima inderdaad.’ Toen realiseerde ik me iets en richtte me weer op de vampier. ‘Hoe weet je dat zij mijn zus is?’ vroeg ik, terwijl ik naar zijn kin keek. Hij had een stoppelbaard die zijn brede kaaklijn benadrukte.

Hij keek me vluchtig aan met zijn mahoniebruine ogen. ‘Dezelfde vorm ogen.’ Hij droeg me naar de bank, legde me neer en keek me dieper in de ogen. ‘Maar de kleur is heel anders.’

Om hem op te laten houden me ongemakkelijk aan te staren, schraapte ik mijn keel en probeerde ik een kussen te pakken om onder mijn voet te leggen. Maar hij deed het al voordat ik het kon vragen.

‘Wat is er gebeurd?’ Livvy stond in de boog die de woonkamer met de keuken verbond. Ze had haar lange zwarte haar in een rommelige knot opgestoken en droeg een typische Livvy-outfit – een rood-oranje panty met drakenvlammen, een schouderloos zwart topje en een brede rode riem van lakleer. Ze hield een kom tegen haar buik en een met chocolade besmeurde spatel.

Voordat ik iets kon zeggen, antwoordde Violet, die van het hoofdeinde van de bank op me neerkeek: ‘Het is eindelijk gebeurd, Isadora is op haar fiets aangereden door een auto.’

‘Violet. Ga wég.’ Ik was niet in de stemming voor haar opmerkingen, zeker niet nu mijn aanvaller aan het voeteneind stond mee te luisteren.

Livvy hield haar hoofd schuin en haar volle rode lippen vormden een sympathieke glimlach. ‘Je moet echt leren autorijden, Izzy. Het is al een paar keer bijna misgegaan, en nu dit...’ Ze stapte de kamer binnen, haar blik gleed naar mijn enkel.

‘Je hoeft me geen preek te geven.’

Livvy was ouder dan ik. En hoewel ze zelden de grote zus uithing, werd ze vaak moederlijk als ze me op dat ene specifieke gebrek wees. Of fobie, hoe je het ook maar wilde noemen.

‘Je moet over die autoangst heen komen.’ Ze zuchtte en stond nu naast me. Ze gaf een kneepje in mijn schouder. ‘Hoe erg is het?’

Woede woelde in mijn buik, mijn adrenaline steeg. Ik wilde dit gesprek niet voor de honderdste keer voeren en zeker niet in het bijzijn van de sukkel die me had aangereden. ‘Het gaat prima. En waarom ben je aan het bakken? Wat is er aan de hand?’ Livvy had de neiging om te bakken, vooral iets met chocolade, als haar iets dwarszat.

Ze liet de spatel in de kom vallen en zette die op haar heup zodat

ze met haar vingers lichtjes over mijn gezwollen enkel kon strijken. ‘Valt mee.’ Ze negeerde mijn poging om de aandacht naar haar te verschuiven. Het leek wel of iedereen vanavond de instructie ‘Isadora negeren’ had gekregen. ‘Dit valt te helen.’

De vampier, die tot nu toe stil was gebleven, maakte een plotse-linge beweging en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ben jij een Geleider?’

Ik knikte, perste mijn lippen strak op elkaar. Want ik wist wat hij ging zeggen voordat hij het zei.

‘Waarom heb je je enkel dan niet meteen geheeld?’ Zijn toon was niet beschuldigend, eerder verward.

Ik heb mensen genezen terwijl ze kronkelden en schreeuwden van de pijn. Dat had me nog nooit van mijn stuk gebracht of me ervan weerhouden om mijn helende magie te gebruiken. Traumatische gebeurtenissen sloegen me niet uit het lood. Maar door iets aan deze avond was ik helemaal van slag. Ik wist dat ik mijn magie niet kon oproepen totdat deze vampier was verdwenen. Het had vast en zeker te maken met het feit dat ik op mijn fiets was aangereden, terwijl ik altijd had beweerd dat het het veiligste vervoermiddel ter wereld was.

Er klonk het geluid van de achterdeur die geopend werd en gebonk van voetstappen die van de achterdeur naar de keuken leidden. Een paar seconden later kwam onze zus Clara binnen. ‘O, nee! Wat is er gebeurd?’

Dank je, Clara – nu hoefde ik de vampier geen antwoord te geven.

Clara was de liefste van mijn zussen. Ze was ook de jongste, want ze was drie minuten na Violet geboren.

‘Deze vent heeft Isadora aangereden,’ zei Violet nonchalant, terwijl ze op de leuning van de bank zat.

‘Isadora, lieverd toch.’ Clara knielde naast me neer en pakte mijn hand. ‘Heb je je bezeerd?’

Haar bezorgdheid richtte zich op mijn voet. Ik durfde te wedden dat ze onbewust met haar empathische magie kalmtegolven mijn kant op stuurde. Ze kon er niets aan doen. Aura’s konden het niet laten om vreugde en vrede te verspreiden, net zoals Geleiders het niet konden laten te helpen en genezen.

‘Het gaat prima, Clara.’ Ik kneep in haar hand, blij dat er tenminste één zus aan mijn kant stond. ‘Dank je.’

‘Ik ken jou ergens van.’ Livvy keek naar de vampier, die nog steeds in onze woonkamer stond, met zijn handen in de zakken van zijn mooie broek.

Om de een of andere reden leek de kracht van zijn magie sterker in onze woonkamer. Of misschien was ik gewoon minder met mijn gedachten bij het ongeluk nu ik veilig thuis was.

Hij rook naar macht. Zijn ontwapenende houding en charman- te glimlach deden daar niets aan af. Als Geleider kon ik krachtige energiebronnen beter detecteren dan welke bovennatuurlijke dan ook, en het kwam in golven van deze man af. Plotseling wilde ik niets liever dan dat hij ons huis verliet.

‘O, mijn hemel.’ Clara staarde hem aan met haar grote blauwe ogen. ‘Je aura is...’

Zijn hoofd kantelde, zijn uitdrukking verzachtte tot een van nederigheid. Ja, daar geloofde ik dus niets van. ‘Ik heb van andere slimme Aura’s gehoord dat het een caleidoscoop is. Klopt dat?’

Ze knikte gretig. ‘Zo’n mooie regenboog.’

Zijn glimlach werd nog breder. Mijn god, Clara! Moedig hem alsjeblieft niet aan.

‘Maar ik ken je,’ vervolgde Livvy, terwijl ze dichterbij hem ging staan en zijn gezicht bestudeerde. ‘Ik heb je eerder gezien.’

Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Devraj...’

‘Holy shit!’ riep Livvy en ze pakte zijn hand vast. ‘Je bent Devraj Kumar.’

Met een bescheiden glimlach knikte hij en schudde haar de hand. ‘Dat klopt.’

‘Wie?’ vroeg ik. Hij had me al verteld hoe hij heette, maar Livvy leek hem te kennen.

Haar lach leek te veel op die van een fangirl. Livvy was nooit zo enthousiast dat ze op een fangirl leek. ‘Isadora. Je bent aangereden door dé Devraj Kumar. De beroemde Bollywoodfilmster.’

‘O, een filmster. Nou, dan geeft het niet, hè.’

‘En je bent een vampier,’ voegde Violet er met boosaardige vrolijkheid aan toe. ‘Wat fucking cool.’

Livvy liet zijn hand los en pakte haar kom weer met beide handen vast. ‘Werk je voor Ruben?’

Knipperde ze met haar ogen? Wat gebeurde hier allemaal?

Hij zweek even, nog steeds charmant glimlachend. ‘Soms. Ik ben in de stad om hem te helpen met een zaak. Als het me lukt, tenminste.’ Zijn blik gleed naar mij op de bank.

Ik wist zeker dat mijn blik van extreme ergernis – of eerder ziejende haat – overduidelijk was. Het kon me niet schelen dat hij de Meest Sexy Man van het Jaar was of twee Oscars, een Golden Globe en de Coolste Eikel in een Lamborghini Award had gewonnen. Het feit dat mijn zussen in giechelende, zwijmelende meisjes veranderden in zijn bijzijn, maakte dat ik wilde kotsen.

‘Nu we het er toch over hebben...’ Hij wierp een blik in de richting van de gang, die naar de voordeur leidde. ‘Ik moet ervandoor.’ Hij liep om de bank heen en leunde voorover om mijn hand in de zijne te nemen. ‘Het was een genoeg tegen je op te botsen.’

‘Meen je dat nou?’ snauwde ik, met iets te veel venijn in mijn stem.

Hij hield zijn lach in. Net. ‘Ik meen het.’ Hij kneep met zijn beide handen in de mijne, haalde toen een visitekaartje uit zijn zak en gaf dat aan mij. ‘Ik zal je fiets zo snel mogelijk langsbrengen. En een nieuwe telefoon kopen.’

‘Ik heb een telefoonverzekering,’ herhaalde ik, starend naar het witte kaartje waarop slechts zijn naam in vette letters en zijn telefoonnummer stonden.

‘Stuur me dan de rekening voor het eigen risico. Ik neem de volledige verantwoordelijkheid voor dit ongeluk.’

Hoewel hij een grote mond had gehad toen het gebeurde, was ik bijna gerustgesteld toen hij naar de hal liep.

‘Wacht! Mijn tuinviooltjes.’

Hij draaide zich om. ‘Hoe kon ik dat nou vergeten? Zou een van je zussen misschien...?’

‘Ik loop met je mee,’ en ‘Laat me je helpen,’ en ‘Ik haal ze wel,’ kwamen allemaal tegelijk uit de monden van mijn zussen.

Zijn charmante glimlach verbreedde en ik wilde hem van zijn gezicht slaan. Zijn zwoele blik richtte zich weer op mij.

Zuchtend zei ik: 'Clara, ga jij maar.'

Hij boog zijn hoofd lichtjes, als een aristocratische heer uit de achttiende eeuw, en wierp me toen een laatste vurige blik toe voordat hij vertrok.

Opnieuw vroeg ik me af hoe oud hij was. Vampiers konden bijna duizend jaar oud worden. Van alle bovennatuurlijken leefden ze het langst. Voor zover we weten tenminste. Weerwolven konden ongeveer een half millennium oud worden. De meeste heksen leefden tot ver in de driehonderd, soms iets langer. De enige van wie we het niet zeker wisten, waren de grims. Maar dat kwam omdat we zo goed als niets over hen wisten. En dat wilden ze graag zo houden.

Zodra de voordeur open en dicht was gegaan, wapperde Violet zichzelf met haar hand koelte toe. 'Verdomme, die vampier is sexy.'

'Jij vindt iedereen sexy,' snauwde ik.

Violet lachte, maar Livvy schudde haar hoofd en stak de spatel met chocoladebeslag in haar mond voordat ze me aankeek, haar ogen tot spleetjes geknepen. 'Isadora. Doe nou niet alsof je hem niet sexy vindt. Zelfs jij met je geen-enkele-man-is-goed-genoen-houding kan niet beweren dat je onderbroek niet in vuur en vlam staat.'

Ik snoof en ging rechtop op de bank zitten. 'Het maakt niets uit of hij sexy is of niet, want hij is een arrogante klootzak die me met zijn auto heeft aangereden.' Ik trok het dekentje van nep-chinchilabont dat op de rugleuning van de bank lag naar me toe en drapeerde hem over mijn benen. 'Trouwens, een man met zo'n verwaande persoonlijkheid en die in zo'n auto rijdt, moet wel een napoleoncomplex hebben.'

Violet lachte hard en luid. 'Meen je dat nou?' Ze slenterde naar Livvy toe en probeerde haar vinger in de kom te steken. Livvy gaf haar een klap op haar hand. 'Als er iemand zich gedraagt alsof hij groot geschapen is, dan is het die vampier Devraj Kumar wel.'

Livvy grijnsde met haar rode lippen terwijl ze zich naar Violet draaide. 'Zelfs zijn naam is sexy.'

'Ja, hè?'

Verraders.

Ik wilde het uitschreeuwen van blijdschap toen Clara binnenstormde met de boodschappentas vol tuinviooltjes. Ze zette de tas

op de salontafel en knielde naast me neer, haar ogen glinsterden van opwinding. ‘Hij zei dat hij je naar binnen heeft gedragen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘En wat dan nog? Ik kon niet lopen.’

‘O, mijn hemel, Isadora!’ Ze klemde haar handen tegen haar borst, een dromerige glinstering in haar hemelsblauwe ogen. ‘Jullie zijn net Willoughby en Marianne in *Sense and Sensibility*, toen ze haar enkel verstuikte en hij haar redde.’

‘Willoughby heeft Marianne niet aangereden met zijn auto,’ protesteerde ik.

Violet viel me bij. ‘Willoughby was ook een sukkel die Marianne dumpte voor een rijke sugarmomma.’

Clara fronste. ‘O ja.’ Toen klaarde haar gezicht weer op. ‘Dan is hij net kolonel Brandon, toen hij Marianne in de regen redde.’

‘Die Marianne was vrij onhandig,’ voegde Livvy eraan toe voordat ze in de keuken verdween. ‘Films uit de jaren tachtig zijn beter, Clara,’ riep ze terug.

Ik ademde grommend uit en zei knarsetandend: ‘Ik ben Marianne niet. En die man...’

‘Vampier, om precies te zijn.’ Violet tilde mijn voet op en legde er nog een kussen onder.

‘Whatever.’ Ik haalde adem en blies een haarlok uit mijn gezicht. ‘Ik hoeft niet gered te worden.’

‘Zegt de Geleider die haar magie niet gebruikt om zichzelf te helen.’

‘Violet,’ berispte Clara haar tweelingzus, ‘wees lief tegen Isadora. Ze heeft pijn.’ Ze waren in zowat alle opzichten tegenpolen van elkaar. Ze hadden allebei platinablond haar, maar Violet verfde het hare aan één stuk door. Op dit moment was het turkoois.

‘Ik heb geen pijn,’ verzekerde ik Clara. En Violet’s snauwerige opmerkingen deden me nooit wat. Of weinig. ‘Ik wil gewoon wat uitrusten op de bank voordat ik mijn enkel genees. Ik heb gewoon wat stilte nodig.’

Ze knikte. ‘Ik zet een kop thee voor je. Dan voel je je vast beter.’

Ik glimlachte toen ze allebei naar de keuken gingen en mij alleen achterlieten. Ik slaakte een zucht van opluchting. Ik wilde niet toegeven dat Violet’s opmerkingen me veel meer deden dan anders. Die

vampier had me zo van mijn stuk gebracht dat mijn magie verstoord was. Mannen brachten me normaal gesproken helemaal niet van mijn stuk. Eerlijk gezegd besteedde ik nauwelijks aandacht aan hen. Ik had hen niet nodig, verlangde niet naar hen en interesseerde me nauwelijks voor hen. Niet dat ik een hekel aan mannen had. Ik had hen gewoon niet nodig. Ik kon zelf in al mijn behoeften voorzien. Devraj Kumar had dus niet onder mijn huid moeten kruipen. Maar dat had hij wel gedaan.

Maar het maakte toch niets uit. Nu was hij tenminste voorgoed vertrokken.